

Onder de naam De Ververij wordt in Ronse van start gegaan met de herontwikkeling van de voormalige "Teintureries Belges". Op het verlaten fabrieksterrein ontwikkelt de provinciestad een cultureel totaalproject rond woord, dans, muziek en beeldende kunst.

De weverij en ververij "Teintureries Belges" was al sinds 1911 een motor van sociaal en economisch verkeer in Ronse. Vandaag vormen de fabrieksterreinen een vier hectare grote, gapende leegte in het hartje van de stad, op een boogscheut van de Grote Markt en met zicht op het prachtige heuvellandschap. Maar de verlaten fabrieksterreinen bieden Ronse ook een unieke kans om zijn over de stad versnipperde culturele infrastructuur op één plek te concentreren. In de toekomst worden onder meer de kunstacademie, het cultuurcentrum en een tentoonstellingsruimte op deze locatie samengebracht. In een tweede fase wil Ronse ook een schouwburg bouwen. De inhoudelijke invulling zal afhangen van de marktinteresse en is in het oostelijke deel-

gebied voorlopig alleen maar schetsmatig uitgewerkt. Op dit ogenblik gaat de meeste aandacht naar het herstel van het ruimtelijk en sociaal weefsel.

Met de bundeling van culturele activiteiten op de site van de voormalige "Teintureries Belges" legt Ronse de basis voor duurzame stadsontwikkeling. Het vervuilde fabrieksterrein werd in 2002 door de stad gekocht om te voorkomen dat er opnieuw industriële activiteiten zouden plaatsvinden. Er waren plannen om op het terrein een breekinstallatie te vestigen. Zo'n scenario had voor Ronse een stap terug in de tijd betekend. Nieuwe bedrijvigheid is op deze centrumlocatie niet wenselijk - zeker als het gaat om oude, milieubelastende industrie. Ronse zocht dan ook naar een andere bestemming voor de verlaten fabrieksterreinen en heeft met cultuur een passend alternatief gevonden. Cultuurproductie overstijgt de hoge fabrieksmuren en neemt het stedelijke leven van de stad in zich op.

De architecten stelden ook zelf voor de duurzaamheidsmeter te gebruiken en stimuleerden de opdrachtgever zo om een aantal ideeën te heroverwegen en gemiste kansen alsnog te benutten.

De geleidelijke verhuizing van de textielindustrie naar lagelonenlanden had tot gevolg dat steeds minder Ronsenaars van deze be-

Gideon Boie

drijvigheid afhankelijk zijn. Het bestuur wil deze transitie aangrijpen om het leefklimaat in de stad te verbeteren en nieuwe prioriteiten te bepalen. In dat kader heeft men het in de stad - toepasselijk - over de mogelijkheid om de bewoners van Ronse en omgeving in een cultuurbad onder te dompelen. De Ververij moet zo het leven in Ronse meer kleur en dynamiek geven. De culturele bedrijvigheid in De Ververij moet ook bijdragen tot de leefkwaliteit en het project moet een betere mobiliteit in de stad mogelijk maken.

STAD ALS ONTWIKKELAAR

Het industriële relict van de oude fabriek is vandaag een troefkaart en past in het kader van de door het stadsbestuur geformuleerde ambities. Als kleinere provinciestad koestert Ronse de ambitie om tot een aangename woonstad en regionale attractiepool uit te groeien. Alle middelen worden daarbij aangewend - en dus ook het slapend kapitaal van de "Teintureries Belges" en het in de stad aanwezige maar tot nog toe onderbenutte cultureel kapitaal. Met het stadsproject De Ververij heeft Ronse een nieuwe hefboom in handen. Het project heeft een bovenlokale uitstraling, bestrijkt verschillende beleidsdoelstellingen (cultuur, onderwijs, wonen, natuur ...) en stimuleert afgeleide economische bedrijvigheid (toerisme, middenstand ...). Om dat te kunnen waarmaken, profileert de stad zich vandaag als een ambitieuze projectontwikkelaar.

Dat getuigt van durf. Provinciesteden lijden immers vaak onder een gebrek aan ambitie, visie en kennis. Meestal moet de oorzaak niet in onwil, maar veeleer in een schrijnend tekort aan middelen worden gezocht. Een strategisch stadsproject als De Ververij genereert echter - zowel op financieel als sociaal vlak - een aanzienlijke meerwaarde. Elke investering zorgt voor terugverdieneffecten op lokaal en bovenlokaal niveau. Zo biedt De Ververij een culturele infrastructuur die in de regio uniek is in zijn omvang en synergie. Bovendien kan de stad Ronse als publieke actor het best garanderen dat de meerwaarde van een dergelijk stadsproject op gepaste wijze aan alle bewoners ten goede komt.

Ronse heeft niet gewacht tot een private partner interesse toonde voor het project van De Ververij. Een private partij wordt doorgaans als een noodzakelijk instrument beschouwd binnen ruimtelijke ontwikkeling. Het heet dan dat private ontwikkelaars de expertise en ervaring bezitten die publieke instanties ontberen. Tegengestelde belangen maken de paringsdans van de publiekprivate samenwer-

Een culturele kans voor
Ronse